

РЕЙ БРЕДЪРИ МАРИОНЕТКИ АД

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

Към десет вечерта вървяха бавно по улицата и разговаряха спокойно.

И двамата бяха на около тридесет и пет, напълно трезви.

— Но защо толкова рано? — попита Смит.

— Нарочно — отвърна Брейлинг.

— Това е първата ти вечер навън от години, а искаш да се прибереш в десет часа.

— Нерви, предполагам.

— Чудя се как изобщо успя да го направиш. Цели десет години се мъчих да те измъкна за едно кротко питие. А сега, в единствената вечер, настояваш да се прибереш толкова рано.

— Не бива да насилвам късмета — каза Брейлинг.

— Какво, да не би да си сипал приспивателно в кафето на жена ти?

— Не, не би било етично. Скоро ще разбереш.

Завиха на един ъгъл.

— Честно, Брейлинг, хич не ми се иска да го казвам, но наистина си страшно търпелив с нея. Може и да не го признаеш, но бракът ти е същински ужас, нали?

— Не бих казал.

— Както и да е, подочу се по един или друг начин, че те е накарала да се ожениш за нея. Помниш ли седемдесет и девета, когато се канеше да заминеш за Рио...

— Да, Рио. Така и *не успях* да го видя, въпреки всичките планове.

— И как тя разкъса дрехите си, разчорли косата си и заплашваше да извика полиция, ако не се ожениш за нея.

— Винаги е била нервна, Смит, разбери го.

— Беше повече от нечестно. Ти не я обичаше. Поне си й го казал в прав текст, нали?

— Доколкото си спомням, бях доста твърд по този въпрос.

— Но въпреки това се ожени за нея.

— Трябваше да мисля за бизнеса си, а също за майка си и баща си. Подобно нещо можеше да ги убие.

— И това продължава вече десет години.

— Да — каза Брейлинг. Сивите му очи гледаха спокойно. — Мисля обаче, че сега може да настъпят някои промени. Мисля, че онова, което чаках, е на път да се сбъдне. Виж.

И извади някакъв дълъг син билет.

— Я, та това е билет за ракетата до Рио в четвъртък!

— Да. Най-сетне ще замина.

— Чудесно. *Наистина* го заслужаваш! Но тя няма ли да възразява? Да ти създава неприятности?

Брейлинг се усмихна малко нервно.

— Няма да усети, че ме няма. Ще се върна след месец и никой нищо няма да разбере. С изключение на теб.

— Искан ми се да можех да дойда с теб — въздъхна Смит.

— Горкият Смит. И *твоят* брак никога не е вървял по мед и масло, нали?

— Не точно. Ожених се за жена, която прекалява. Искан да кажа, в края на краищата, ако си женен от десет години, едва ли ще очакваш от жена си всяка вечер да ти седи в скута по два часа, да ти се обаждат по дванайсет пъти на ден в работата и да бърбори като момиченце. А и ми се струва, че през последния месец нещата взеха да се влошават. Понякога се чудя дали не е малко сбъркана?

— Ето това е Смит, все консервативен. Е, това е моята къща. И тъй, искаш ли да научиш тайната ми? Как успях да се измъкна тази вечер?

— Наистина ли ще ми кажеш?

— Виж там горе — каза Брейлинг.

Двамата се загледаха нагоре в тъмното.

Над тях в прозореца на втория етаж се появи някаква сянка. Мъж на около трийсет и пет, с леко посивяващи слепоочия, тъжни сиви очи и тънък мустак се взираше надолу към тях.

— Стига бе, та това си *ти*! — възкликна Смит.

— Ш-ш-ш, по-тихо!

Брейлинг махна с ръка. Мъжът на прозореца направи знак и изчезна.

— Явно съм се побъркал — каза Смит.

— Чакай малко.

Зачакаха.

Вратата се отвори и високият слаб господин с мустака и скръбните очи излезе да ги посрещне.

— Здравей, Брейлинг — каза той.

— Здравсти, Брейлинг — отвърна Брейлинг.

Бяха абсолютно еднакви.

Смит ги зяпна.

— Да не сте близнаци? Никога не си споменава, че...

— Не, не — тихо каза Брейлинг. — Наведи се. Сложи ухо на гърдите на Брейлинг Две.

Смит се поколеба, после се наведе и долепи ухо.

Тик-тик-тик-тик-тик-тик-тик-тик.

— О, не! Не може да бъде!

— Може.

— Давай да чуя пак.

Тик-тик-тик-тик-тик-тик-тик-тик.

Смит отстъпи назад, олюля се и замига слисано. Протегна се и докосна топлите ръце и бузите на нещото.

— Откъде се сдоби с него?

— Не е ли чудесно изработен?

— Невероятно. Откъде?

— Давай на господина визитката си, Брейлинг Две.

Брейлинг Две направи фокуснически жест и в пръстите му се появи бяла визитна картичка.

МАРИОНЕТКИ АД

Направете двойник на себе си или на приятели; нови хуманоидни пластмасови модели 1990, гаранция за всякакво физическо износване. Цени от 7600 до 15000 долара за луксозен модел.

— Не — каза Смит.

— Да — каза Брейлинг.

— Естествено — каза Брейлинг Две.

— Откога продължава това?

— Имам го от месец. Държа го в един сандък с инструменти в мазето. Жена ми никога не слиза долу, а и само аз имам ключ за сандъка. Тази вечер казах, че ще изляза да си купя пура. Слязох в

мазето, извадих Брейлинг Две от сандъка и го пратих горе да седи с жена ми, докато ние двамата бяхме навън.

— Чудесно! Та той дори *мирише* като теб — на ъгъла на Бонд Стрийт и Мелакринос!

— Може и да съм педант, но смятам, че това си е съвсем порядъчно. В края на краищата жена ми иска най-много от всичко *мен*. Тази марионетка е мен до последното косъмче. Бил съм си вкъщи цялата вечер. И ще съм вкъщи с нея през следващия месец. Междувременно друг господин ще бъде в Рио след десет години чакане. А когато се върна оттам, Брейлинг Две ще се върне в сандъка си.

Смит помисли минута-две.

— Ще изкара ли цял месец без поддръжка? — попита накрая.

— Може да издържи и половин година, ако се наложи. Освен това е изработен така, че да прави всичко — да яде, да спи, да се поти — всичко, съвсем като истински. Ще се погрижиш добре за жена ми, нали, Брейлинг Две?

— Жена ти е наистина приятна — каза Брейлинг Две. — Доста си падам по нея.

Смит започна леко да се разтреперва.

— Откога са в бизнеса тези Марионетки АД?

— От две години, тайно.

— Мога ли... искам да кажа, възможно ли е... — Смит настойчиво хвана приятеля си за лакътя. — Можеш ли да ми кажеш откъде мога и аз да се сдобия с такъв робот... марионетка? Ще ми *дадеш* адреса, нали?

— Заповядай.

Смит взе визитката и я заобръща в ръцете си.

— Благодаря. Не можеш да си представиш какво означава това. Поне малко почивка. Една вечер. Дори веднъж месечно. Жена ми ме обича толкова силно, че не може да издържи и един час без мен. Обичам я, знаеш, но нали знаеш старото стихотворение — „Любовта умира зад решетки, любовта отлита, щом понечиш да я задържиш“. Та и аз искам да си почина мъничко от хватката ѝ.

— Е, поне имаш късмет, че жена ти те обича. Моят проблем е омразата. Доста по-тежко е.

— О, Нети ме обича безумно. Ще се погрижа да направя така, че да ме обича удобно.

— Късмет, Смит. Отбивай се, докато съм в Рио. На жена ми ще ѝ се види странно, ако изведнъж спреш да се обаждаш. И се дръж с Брейлинг Две също като с мен.

— Ясно! Довиждане. И благодаря.

Смит тръгна усмихнат по улицата. Брейлинг и Брейлинг Две се обърнаха и влязоха в къщата.

В градския автобус Смит си подсвиркваше тихичко и въртеше бялата картичка в ръце.

Клиентите се задължават да пазят тайна, тъй като използването на двойници преди легализирането на Марионетки АД от Конгреса се смята за престъпление.

— Виж ти — отбеляза Смит.

На клиентите трябва да се направи отливка на тялото и да се направи точно копие на цвета на очите, устните, косата, кожата и т.н. Срокът за изработване на моделите е до два месеца.

Не е чак толкова дълго, помисли си Смит. След два месеца ребрата ми ще имат шанс да се оправят от смазващите прегръдки. След два месеца ръката ми ще се излекува от непрекъснатото стискане. След два месеца вечно насинената ми долна устна ще започне да си връща формата. Не че искам да изглеждам *неблагодарен*... Обърна визитката.

Марионетки АД е на две години и може да се похвали с чудесен списък на доволни клиенти. Нашият девиз е „Никакви постоянни връзки“. Адрес: Саут Лесли Драйв 43.

Автобусът спря; той слезе и докато се качваше с тананикане по стълбите, си помисли — с Нети имаме петнайсет хиляди в общата ни сметка. Ще измъкна осем хиляди, уж за бизнеса. Марионетката сигурно ще се изплати с лихвите, при това по много начини. Не е нужно Нети да разбира.

Отключи и след минута бе в спалнята. Нети лежеше в леглото — бледа, огромна и благочестиво спяща.

„Скъпата Нети“. Едва не бе погълнат от угризения при вида на невинната ѝ физиономия в сумрака. „Ако се събудиш, ще ме задушиш от целувки и гукане в ухото ми. Честна дума, караш ме да се чувствам като престъпник. Та ти си толкова добра и обичлива съпруга. Понякога направо не ми се вярва, че се омъжи за мен, а не за онзи Бъд Чапмън, по когото си падаше. Струва ми се, че през последния месец любовта ти към мен е по-дива от всякога“.

В очите му се появиха сълзи. Изведнъж му се прииска да я погали, да я целуне, да признае любовта си, да скъса визитката и да забрави за всичко това. Но когато се пресегна да го направи, ръката го заболя, а ребрата му запукаха и застенаха. Спря с мъка на очи и се извърна. Излезе в хола и мина през тъмните стаи. Като си тананикаше, отвори едно чекмедже в библиотеката и измъкна банковата книжка.

— Само осем хиляди долара — каза той. — Нито цент повече. — Изведнъж спря. — Я чакай малко!

Отново трескаво провери книжката.

— Чакай малко! — повтори. — Липсват десет хиляди долара!

Скочи на крака.

— Останали са само пет хиляди! Какво е направила? Какво е направила Нети с парите? Още шапки, парцали, парфюми! Или... чакай... сетих се! Купила е онази малка къща на Хъдсън, за която говори от месеци. И без изобщо да ми каже!

Втурна се в стаята, изпълнен с праведен гняв. Как така си позволява да се разпорежда с парите им по такъв начин? Наведе се над нея.

— Нети! — викна. — Нети, събуди се!

Тя не помръдна.

— Какво си направила с парите ми! — изкрещя той.

Тя леко се размърда. Светлината от улицата осветяваше прекрасните ѝ бузи.

Имаше нещо в нея. Сърцето му заби свирепо. Езикът му пресъхна. Разтрепери се. Коленете му изведнъж се подгънаха. Той рухна на пода.

— Нети, Нети! — изплака. — Какво си направила с парите ми!

И тогава му просветна страшната мисъл. И тогава ужасът и самотата го обгърнаха. И тогава дойдоха треската и обезверяването. Защото, без да го желае, той се наведе напред и още напред, докато пламналото му ухо не се притисна плътно в кръглата ѝ розова гръд.

— Нети!

Тик-тик-тик-тик-тик-тик-тик-тик.

Докато Смит се отдалечаваше по улицата в нощта, Брейлинг и Брейлинг Две затваряха входната врата.

— Радвам се, че и той ще бъде щастлив — каза Брейлинг.

— Да — отсъстващо отвърна Брейлинг Две.

— Е, сандъкът те чака, Бе Две. — Брейлинг хвана създаването за лакътя и го поведе по стълбите към мазето.

— Точно за това ми се иска да поговорим — каза Брейлинг Две, когато слязоха долу и закрачиха по бетонния под. — За мазето. Не ми харесва. Не харесвам този сандък.

— Ще се опитам да измисля нещо по-удобно.

— Марионетките са направени да се движат, а не да лежат неподвижно. Би ли ти харесало да прекарваш по-голямата част от времето си в сандък?

— Ами...

— Никак даже. Аз продължавам да действам. Няма начин да бъда изключен. Аз съм съвсем жив и изпитвам чувства.

— Ще бъде само за няколко дни. После ще замина за Рио и няма да ти се налага да стоиш в сандъка. Можеш да живееш горе.

Брейлинг Две махна раздражено с ръка.

— А когато се върнеш от приятната си ваканция, пак ще ме пратиш в сандъка.

— В магазина за марионетки не ми казаха, че ми се е паднал труден образец — отбеляза Брейлинг.

— Има много неща, които не знаят за нас — каза Брейлинг Две. — Съвсем нови сме. И сме чувствителни. Мразя да си мисля как ще се

разхождаш, ще се смееш и ще се печеш по плажовете на Рио, докато аз седя тук на студеното.

— Но аз цял живот си мечтаех за това пътуване — тихо каза Брейлинг.

Присви очи и почти видя морето, планините и жълтия пясък. Шумът на вълните отекваше примамливо в съзнанието му. Слънцето приятно топлеше голите му рамене. Виното бе превъзходно.

— А аз никога няма да ида в Рио — каза другият. — Замислял ли си се за това?

— Не, аз...

— И още нещо. Жена ти.

— Какво жена ми? — Брейлинг започна да отстъпва към вратата.

— Доста се привързах към нея.

— Радвам се, че работата ти харесва. — Брейлинг нервно облиза устни.

— Боя се, че не ме разбра. Мисля... мисля, че я обичам.

Брейлинг направи още една крачка и замръзна.

— *Какво?*

— Мислех си — продължи Брейлинг Две — колко хубаво е в Рио и как никога няма да стъпя там, помислих си също за жена ти и... мисля, че бихме могли да сме щастливи.

— М-много м-мило. — Брейлинг тръгна към вратата на мазето с възможно най-небрежната си походка. — Нали нямаш нищо против да почакаш минутка? Трябва да се обадя.

— На кого? — Брейлинг Две се намръщи.

— Не е важно.

— На Марионетки АД ли? Да им кажеш да дойдат и да ме приберат?

— Не, не... нищо подобно!

Опита се да се втурне към вратата.

Сякаш железни пръсти го сграбчиха за китките.

— Не бягай!

— Махай си ръцете от мен!

— Не.

— Жена ми ли те подкокороса?

— Не.

— Да не се е сетила? Да не е говорила с теб? Знае ли? *Това ли е?*

Изкрещя. Устата му бе запушена с длан.

— Така и няма да разбереш, нали? — учтиво му се усмихна Брейлинг Две. — Така и няма да разбереш.

Брейлинг се задържа.

— *Трябва* да се е сетила; *трябва* да ти е повлияла някак!

— Сега ще те сложа в сандъка, ще заключа и ще изгубя ключа — каза Брейлинг Две. — После ще купя още един билет до Рио за жена ти.

— Хей, хей, чакай малко. Задръж. Не така прибързано. Хайде да го обсъдим!

— Сбогом, Брейлинг.

Брейлинг се вцепени.

— Какво искаш да кажеш с това „сбогом“?

След десет минути госпожа Брейлинг се събуди. Сложи длан на бузата си. Някой току-що я беше целунал. Потрепери и отвори очи.

— Ама... не си го правил от години — промърмори тя.

— Ще видим какво може да се направи по въпроса — каза някой.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.